

at være moden. Det ærede Medlem kan ikke være i Tvivl om, hvilken vanskelig, langsom og trang Gang en saadan Sag desværre har fra den ene nødvendige Autoritet til den anden. Man kan ikke være ubekendt med, at det alt sammen tager megen Tid. Det kan være meget rigtigt, hvad der gøres, men for praktiske Folk vil det altid knibe noget at bevare Taalmodigheden. Man synes altid, at den Slags varer for længe. Derom er jeg nu ikke i Stand til at sige noget nærmere; enhver Ting skal jo have sin Tid. Men i hvert Fald har det været min Hensigt ved paa dette Tidspunkt at fremlægge Sagen for Rigsdagen at skabe Mulighed for at forcere Sagen. Jeg har altsaa tænkt mig dette, at man fra Rigsdagens Side skulde være villig til at lægge en vidtgaående Myndighed i Ministeriets Haand til at forhandle og aftale alle de fornødne Enkeltheder med de i Sagen interesserede Kommuner. Jeg vilde ikke have forlangt en saa vidtgaående Bemyndigelse overfor et saa stort og betydningsfuldt Anlæg som det, her er Tale om, hvis Koncessionen skulde gives til private. Men her er Forudsætningen den, at den ikke *maa* gives til private, men *skal* gives til et Selskab af Kommuner. Der kan f. Eks. ikke paa dette Tidspunkt foreligge noget Udkast til en Koncession, thi for saa vidt en saadan skulde kunne foreligge, maatte i alle Enkeltheder de forskellige Vilkaar og Bestemmelser være forhandlede med de Kommuner, som skulde interesseres i Sagen, og da man jo end ikke paa dette Tidspunkt ved, hvor mange og hvilke Kommuner det er, lader noget saadant sig aldeles ikke gøre. Det, der altsaa var min Forhaabning, var dette, at man i den tilbagestaaende Del af Samlingen fra Rigsdagens Side kunde være villig til at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger — naturligvis, Ændringer i de forskellige Vilkaar for Koncessionen kunde jeg ikke have noget som helst imod at forhandle om, men saaledes, at man vilde give Ministeriet den fornødne Bemyndigelse til paa Statens Vegne at føre Forhandlingerne videre med de paagældende Kommuner. Hvis dette skete, vilde jeg anse det for sandsynligt, at man i Løbet af Sommeren vilde kunne komme gennem alle de nødvendige Forhandling og Undersøgelser, som der er taget Forbehold om i Lovforslaget og dets Motiver. Man kunde da gøre sig Haab om til Efteraaret at have et stort og ganske virkningsfuldt Arbejde at sætte i Gang,

og det synes ikke mig at være saa uheldigt, om ogsaa Arbejdets Gennemførelse maatte vente til henimod Efteraaret, da det jo ikke netop er i den egentlige Sommer-tid, Arbejdsløsheden gør sig saa stærkt gældende. Men der er ogsaa en anden Grund til at forcere Sagen frem, og det er den, at hvis ikke det hele gaar i Løbet af denne Sommer, kan man være udsat for, at det bliver nødvendigt at udskyde Sagens Realisation for meget lang Tid, ikke fordi man ikke kan regne paa Tilslutning, men fordi man ikke vedblivende kan regne med at faa de fornødne Materialier til Anlæggets tekniske Udførelse. Det er en meget væsentlig Grund til at fremskynde Arbejdet paa denne Sag, og det maa jeg altsaa yderligere anføre til Støtte for min Henstilling om saa vidt muligt at gennemføre Lovforslaget allerede i denne Samling.

Der kan jo ikke være Tvivl om, at Lovforslaget henvises til et Udvalg, og det er da med dette Udvalg, at de nærmere Aftaler skal træffes. Derfor vil jeg ogsaa tillade mig at udskyde Omtalen af en Del af de Enkeltheder, der er fremdragne her, til Forhandling i Udvalget, idet jeg som almindelig Regel skal tillade mig at udtale, at jeg i Virkeligheden kan gaa ind paa at forhandle om hvert enkelt af de Vilkaar, der er fastsatte i Lovforslaget § 1, ligesom jeg ogsaa meget vel vil kunne modtage yderligere Vilkaar for Koncessionens Meddelelse. Det, der er magtpaaliggende og afgørende, er, at Lovforslaget, for at kunne gøre Nytte, beholder den Karakter, det nu har, som et Forslag om at give Ministeren Bemyndigelse til paa de Vilkaar, som Rigsdagen maatte fastsætte, at udstede Koncessionen og træffe de fornødne Aftaler.

Svendsen: Jeg skal ikke forlænge Forhandlingen mere end nogle Minutter, da man jo alligevel bliver nødt til at faa adskillige af de Spørgsmaal, som der kan være Tale om at komme til Klarhed over, frem til Drøftelse i Udvalget. Det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) berørte Retten til Fiskeri og Retten til Græsning paa de Arealer, der mulig i enkelte Tilfælde kan blive tørlagt. Det sidste tror jeg nu ikke vil faa nogen nævneværdig Betydning. Thi enten der er lidt eller meget Vand i Gudenaåen, vil selvfølgelig Bassinet saa vidt muligt holdes fuldt hele Tiden, undtagen naar man skal bruge Vandet til Udvikling af Kraft. Der bliver ikke Tale om forskellig Vandstand